

Pravidla

přátelství

Na motivy úspěšného seriálu
od Disney Channel

EGMONT
Publishing

Original title: Código amistad
Copyright © 2015 Disney Enterprises, Inc.
Vydalo nakladatelství EGDMONT ČR, s.r.o.,
Žitovnická 3124, 106 00 Praha 10
v roce MMXV jako svou 4434. publikaci
Přeložila Sára Flemrová
Odpovědná redaktorka Zuzana Bělohávková
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-3317-7

www.egmont.cz

Kapitola 1

 Vystoupení mělo úspěch. Pro mě to byl ten nejúžasnější zážitek v životě, jenže teď jako by se všechno začalo hroutit. Nešlo už jen o Leona, Diega, You Mix a Studio, měla jsem vážně strach. Můj hlas! Nesmím o něj přijít! Uvědomovala jsem si, že to není obyčejná ztráta hlasu, nebyla to jedna z těch věcí, které přejdou samy od sebe. Kdepak. Nemohla jsem mluvit.

Camila byla vyděšenější než já. Sedla jsem si. Zhluboka jsem se nadechla. Naznačila jsem jí, aby zavřela dveře. Cami řekla, že se musíme uklidnit a... požádat o pomoc. Hlavou, rukama, celým tělem jsem začala protestovat, že ne! Nikdo se to nesmí dozvědět!

„Tak dobře, nerozčiluj se. Musíš zavolat Angie nebo Pabla a říct jim, co se s tebou děje,“ radila mi. „Tohle je vážný. Potřebujeme, aby se o tom dozvěděl někdo z dospělých, Vilu...“

Jenže já jsem nechtěla, aby se o tom vědělo. Camila trvala na tom, že už to zašlo moc daleko. Musí mě prohlédnout doktor. Ale to jsem odmítla. Nechtěla jsem, aby si táta dělal starosti, a tak jsem ji požádala, aby si mé tajemství nechala pro sebe.

Přišel Marotti a blahopřál mi ke komentářům na stránkách You Mix a k odezvě u publika. Bála jsem se, aby si nevšiml mého problému, a tak jsem čekala jen

na vhodný okamžik, a jakmile se na mě chvíli nedíval, utekla jsem!

Toužila jsem jen po tom, dostat se co nejdřív domů. Běžela jsem pryč a srazila jsem se s Francescou a Marcem. Fran chtěla vědět, co se to se mnou děje. Beze slova jsem se na ni podívala a jí to okamžitě došlo.

„Ty jsi zase ztratila hlas? O to tu jde?“

Zoufale jsem ji objala. Nevěděla jsem, co dělat.

„Jak to, že ztratila hlas?“ zeptal se Marco.

„Nic nevíš, nic jsi neviděl. Nikdy jsi nic takového nezjistil. Je ti to jasný?“ řekla mu Fran důrazně.

Marco přikývl. Přišla za námi Camila. Moje kamarádky naléhaly, že musíme jít k nějakému odbornému lékaři, ale já se toho děsila.

Přiblížil se Diego a tvářil se znepokojeně.

„Violetto! Co se stalo, že jsi tak z ničeho nic utekla? Leon ti něco udělal?“ zeptal se rozčileně.

Zavrtěla jsem hlavou.

„A co se teda stalo? Proč jsi utekla?“ vyptával se dál.

Nechtěla jsem mu odpovědět, otočila jsem se a beze slova jsem odešla.

Celá zničená jsem vyšla na ulici, nechtěla jsem nikoho potkat. Nechtěla jsem, aby na mě mluvili. Ve skutečnosti jsem spíš nechtěla, abych jim musela odpovídat. Uviděl mě Leon a přišel za mnou. Trval na tom, že si musíme promluvit! Když jsem se rozbřečela, myslel si, že jsem našťvaná, a já mu to nemohla vysvětlit! Hráli jsme každý v jiném filmu. A ten můj byl vážně horor. Leon se nechtěl tak snadno vzdát, takže na mě dál mluvil, jenže já mu nemohla odpovědět.

„Vím, že se tě dotklo, že se Lara na mě přišla podívat na vystoupení, ale je čas jít dál.

Ostatně ty to už děláš. Diego mi řekl, že jste spolu začali chodit,“ řekl a díval se mi přitom do očí.

Nevěděla jsem, co mám dělat. Nemohla jsem mluvit a Leon si chtěl mermomocí se mnou všechno vyříkat.

„Byl bych radši, kdybys mi to řekla sama. Kdybych se to nemusel dozvědět od Diega.“

Čekal odpověď, komentář, vysvětlení, ale já nemohla vydat ani hlásku.

„Aha, takže mezi námi to odteďka bude takhle?“ zeptal se.

Po tváři mi stékala bezmocná slza a já setr-
vávala v nedobrovolném mlčení.

„Fajn. Jak chceš. To ty všechno jen ztěžuješ, ale jestli si přeješ právě tohle, já s tím nemám problém. Jestli ses rozhodla, že se mnou už do smrti nepromluvíš, no tak dobře, ať je po tvém,“ prohlásil a odešel.

Leon našťvaně odkráčel a na mobil mi zavolal Diego. Připadala jsem si jako v pasti a už jsem to nezvládala, ale naštěstí přiběhly Camila s Francescou, které mě zoufale hledaly. Šeptem jsem je požádala, abychom šly domů.

Vkradly jsme se dovnitř po špičkách, aby nás neviděl táta. Zdálo se, že v domě nikdo není, a tak jsme chtěly rychle proběhnout obývákem, ale to se ví, zrovna v té chvíli se tam objevil táta!

Honem jsme se schovaly, kde se dalo, a táta si nás nevšiml. Zvenku přišla Esmeralda, zdálo se, že je na tátu uražená. Začali se bavit o svém vztahu a my tam v našich skrýších všechno slyšely! Ale moc jsme tomu nerozuměly. Esmeraldě bylo líto, že tátu do něčeho nutila. Všechno to znělo trochu zmateně. Dospělí a jejich starosti, které jsou ještě podivnější než ty naše... Mně záleželo jen na tom, abych tátu viděla klidného. Ale popravdě řečeno jsem neměla na nic dalšího myšlenky. Rozhovor naštěstí netrval dlouho, a když odešli, mohly jsme pokračovat a zavřít se v mém pokoji!

Holky chtěly okamžitě zavolat doktora. Já jsem si nebyla jistá, chtěla jsem ještě počkat. Doufala jsem, že když budu chvíli odpočívat,

hlas se mi vrátí. Ale hned mi došlo, že na mě vůbec nedají. Byly rozhodnuté, že mě musí vidět nějaký doktor, a já věděla, že mají pravdu. Takže jsem se přestala bránit a nechala jsem je jednat.

Camila našla telefonní číslo, aby mě objednala u doktora. Na náladě mi nepřidalo, že holky chtěly vědět, jestli chodím s Diegem! Chtěly, abych jim vyprávěla o tom našem polibku. Jenže já byla vyčerpaná, a navíc jsem skoro nemohla mluvit!

Nevím, jak to dělaly, ale rozuměly všemu, co jsem se jim snažila sdělit. Občas Camila něco pochopila tak a Francesca zas onak a hádaly se, která z nich má pravdu. Byl to vážně zmatek. Já jsem se mezitím snažila převléct, abych se mohla vydat k doktorovi.

Na jeden den toho bylo až moc! Camile se podařilo mě objednat skoro hned. Byla jsem připravená, tak jsme vyrazily. Rychle a jako myšky, aby nás táta neviděl.

„Můžu vědět, kam máte namířeno?“ zakřičel na nás táta, zrovna když jsme vycházely z domu.

Všechny tři jsme oněměly leknutím a otočily se k němu. Francesca se mě pokoušela krýt a začala si vymýšlet výmluvy, ale táta mě zpražil pohledem a dožadoval se mé odpovědi:

„Děkuju, Francesco, ale chci, aby mi odpovíděla Violetta. Co se děje? Tak spust', děvče! Kampak jdeš?“

Já nic neříkala a holky na mě jen zíraly, až se táta rozhodl je vyprovodit.

„Nechte mě prosím o samotě s mojí dcerou...“

Pokoušely se něco namítat, ale táta jim otevřel dveře, a tak musely odejít. Táta se mnou chtěl mluvit a já nemohla vyslovit ani slovo!

„Už jsem tuhle chybu udělal a znovu už ji neudělám. Chci s tebou mluvit na rovinu. Poslouchal jsem Francescku s Diegem za dveř-

mi. Víím, že na tebe čeká na náměští. Jdeš na schůzku s ním, ne?“ zeptal se mě.

Mlčky jsem zavrtěla hlavou a táta pokračoval.

„Tak mluv. Jestli nemáš sraz s Diegem a jestli mi nelžeš, tak mi řekni, kam jdeš!?“

Protože jsem neodpověděla, táta se rozzlobil ještě víc. Myslel si, že mu lžu, a poslal mě do mého pokoje.

Než jsem si šla lehnout, hledala jsem maminčin deník. Potřebovala jsem ho mít u sebe. Přitiskla jsem ho k sobě. Vždycky mi dodal útěchu. Bylo to, jako by byla maminka trochu se mnou. A pravda byla taková, že v té chvíli jsem ji potřebovala víc než kdy jindy. Nechtěla jsem tátovi přidělavat starosti tím, že bych mu řekla, co mi je. Už měl těch svých až nad hlavu. Pořád byl bez práce, nespravedlivě obviněný kdoví z čeho, co neudělal, a nevysvětlitelně přišel ze dne na den o všechny peníze. Nemohla jsem mu teď ještě říct, že jeho dcera

je němá. Vzhledem ke vši jeho péči, k tomu jeho přehnanému strachu, že by se mi mohlo něco stát... Ne. Bylo vyloučeno, abych mu řekla, co mi je.

Strčila jsem mamčin deník pod polštář, aby se nezničil, a s hlavou plnou toho všeho jsem se uložila k spánku.

Už jsem skoro spala, když vtom jsem otevřela oči. Cítila jsem, že můj hlas je zase v pořádku! Šťastně jsem se dala do zpěvu.

Přišel táta a objali jsme se. Ale on se mi potom zadíval do očí a řekl, že mi domluvil termín operace krku. Zůstala jsem jako přimrazená. Zeptala jsem se ho, jak to zjistil. A on mi odpověděl, že to ví od Ludmily. Všechno to bylo tak divné. Odstrčila jsem ho. Táta se na mě podíval a sdělil mi tu nejhorší možnou zprávu. Doktor mu řekl, že už nikdy nebudu moct zpívat. Pokoj se se mnou začal točit. Cítila jsem, jak padám a padám a padám... Najednou jsem se probu-

dila. Byla jsem vyděšená. Všechno to byla strašná noční můra.

Ulevilo se mi, když jsem zjistila, že to byl jen sen. Pokusila jsem se něco říct, ale stěží jsem ze sebe vydala zvuk. Noční můra pokračovala.

